

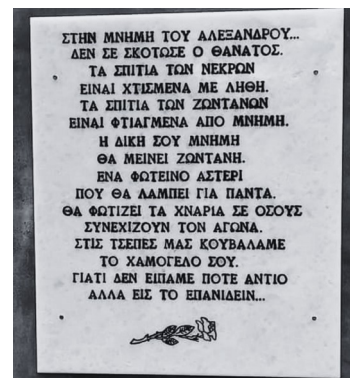
6/12 οι δρόμοι γεμίζουν με χιλιάδες λουλούδια που ποτίζονται κάθε Δεκέμβρη

Φέτος συμπληρώνονται 15 χρόνια από την δολοφονία του αναρχικού μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο - δολοφόνο Κορκονέα. Η μέρα αυτή έχει γραφτεί ανεξίτηλα στην νεότερη ιστορία και στην μνήμη μιας ολόκληρης γενιάς καθώς και κομματιών της κοινωνίας που βίωσε και βιώνει την κρατική βία σε κάθε πτυχή της ζωής της. **Ιστορικό και ηθικό – πολιτικό χρέος μας είναι να διατηρούμε την φλόγα της εξέγερσης αναμμένη, διατηρώντας εκ πρώτης την συλλογική μνήμη της εξέγερσης, των αγώνων και των αντιστάσεων ζωντανή**, ξεπερνώντας ένα χαρακτήρα ιστορικής αφήγησης ή ειδησεογραφικού προϊόντος που συστηματικά της αποδίδεται.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ:

6/12
Προπύλαια
18:00

Η κληρονομιά και το πνεύμα του Δεκέμβρη φοβίζει ακόμα. Γιατί αποτελεί μέχρι σήμερα την μεγαλύτερη εξέγερση που έχει πραγματοποιηθεί στην Ελλάδα από την μεταπολίτευση και έπειτα. Γιατί συμπύκνωσε εκρηκτικά τις τότε κοινωνικές αντιθέσεις βγάζοντας τις στο προσκήνιο. Γιατί υπήρξε καταλύτης για τη ριζοσπαστικοποίηση μιας νέας αγωνιστικής γενιάς που αγκάλιασε κάθε μορφή πολιτικής δράσης ακόμα και από το φάσμα του ένοπλου αγώνα. Γιατί μαζί με την εξέγερση διαχύθηκε και το όραμα που έδωσε σε πολύ κόσμο. Το όραμα των ανθρώπων να ονειρεύονται το αδύνατο και το απίθανο πέρα από τα όρια του φόβου. Για τη νέα μορφή συνείδησης που άρχισε να γεννιέται στους δρόμους και τις πλατείες το επόμενο διάστημα, συνείδηση σφυραλητημένη με το βίωμα της εξέγερσης που παρόλες τις ελλείψεις, τα όρια της, τις οργανωτικές της ανεπάρκειες, τη δυνατότητα προοπτικής, άφησε πίσω της κάτι που αποτελεί πηγή έμπνευσης για τις μέρες μας. Πάθος, έμπνευση, ελπίδα, πίστη στις δυνατότητες του αγώνα.

Η απόκτηση της συλλογικής μνήμης και η διαφύλαξη του πλούτου των νοημάτων που έχει να προσφέρει, μεταφέρει το συλλογικό βίωμα του παρελθόντος στο σήμερα με όρους υλικούς, με πραγματικά επίδικα και με όρους ευθύνης. Τα γεγονότα που ακολούθησαν την δολοφονία του Αλέξη, ως προϊόν της εποχής τους οφείλουν σήμερα να αποτελούν, όπως άλλωστε διαχρονικά έχουν κάνει, στο σύνολό τους ένα σημείο αναφοράς, ένα παράδειγμα έμπρακτης εμπλοκής μέσα στην πραγματικότητα με ριζοσπαστικούς όρους, με συλλογική ανάληψη της ευθύνης για τον κοινωνικό μετασχηματισμό που επιθυμούμε. Τα ριζοσπαστικά προτάγματα της εξέγερσης του '08 είναι πιο επίκαιρα από ποτέ: συγκρότηση του πόλου έμπρακτης σύγκρουσης απέναντι στην βία, την καταστολή και την θανατοπολιτική του κράτους και του κεφαλαίου, ανασυγκρότηση του πολιτικού αφηγήματος, ώστε να τεθούν από την πλευρά μας, οι όροι της ανατροπής του υπάρχοντος καθεστώτος. Μέσα από την εξέγερση, το δίκαιο των καταπιεσμένων παίρνει σάρκα και οστά με τον πιο άμεσο και ειλικρινή τρόπο. **Όσο η συλλογική μνήμη διατηρείται ως ένα ζωντανό κομμάτι μας και συνδέεται διαλεκτικά με τους αγώνες του τώρα και του αύριο, λειτουργεί ως μοχλός πίεσης προς την επαναριζοσπαστικοποίηση των θέσεων και των πρακτικών μας.**

Σε αντίθετη περίπτωση, όσο η συλλογική μας μνήμη φθίνει, τόσο επιταχύνεται η διαδικασία εσωτερίκευσης της ήττας και η συνολική αφομοίωση από την αστική κουλτούρα. Η λήθη είναι ένας παράγοντας που μας σπρώχνει στην παραίτηση και την απραξία. Ένα από τα βασικά συμπτώματα αυτής της κατάστασης είναι η αποριζοσπαστικοποίηση κάθε είδους αγώνα, με κάθε αφορμή και έκφραση. Οι ριζοσπαστικές απαντήσεις δίνουν την θέση τους στην αδράνεια και αμηχανία, επειδή χάνεται η ιστορική συνέχεια και η παρακαταθήκη του παρελθόντος. Αν δεν περιφρουρήσουμε την συλλογική μνήμη που έχουμε αποκτήσει, την παραχωρούμε σε

οποιοδήποτε θέλει να την εκμεταλλευτεί, να την αλλοιώσει και να την αναθεωρήσει προς δικό του όφελος. Παραδίδουμε ένα κομμάτι της ιστορίας μας, των αξιών μας, παραδίδουμε τους νεκρούς αδερφούς και αδερφές μας, παραδίδουμε ένα σημαντικό τμήμα του οπλοστασίου μας που στρέφεται εναντίον μας.

15 χρόνια μετά τη δολοφονία του Αλέξη βλέπουμε ξανά και ξανά την αστυνομία να "εκτελεί" το καθήκον της, να διατηρεί το "μονοπώλιο της βίας" και να συνεχίζει το βρώμικο "έργο" της. **Τον ρόλο των μπάτσων τον είδαμε στις δολοφονίες του Σαμπάνη, του Φραγκούλη, του Κώστα Μανιουδάκη στην Κρήτη από τα καθάρματα της ΤΑΕ Σούδας, του Χρήστου Μικαλόπουλου, του Βασιλείου Μάγγου, του Ζακ/ Zackie Oh.** Τον είδαμε ξανά με την δολοφονική απόπειρα σε 16χρονη αντιφασίστρια μαθήτρια, στην περιοχή του Νέου Ηρακλείου, κοντά σε αντιφασιστική συναυλία, αλλά και με τον πρόσφατο βασανισμό 16χρονου μαθητή στη Μήλο. Τον ρόλο τους τον είδαμε κι όταν βίαζαν γυναίκες στο ΑΤ Ομόνοιας, όταν 'αυτοκτονούσαν' άνθρωποι στα τμήματα "υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες". Ενώ δεν πρέπει να ξεχνάμε τη διαχρονική τους σχέση με μαφίες, τις βαθιές τους σχέσεις με (παιδο)βιαστές, όπως με τον Μίχο ή τον Λιγνάδη, ενώ οι ίδιοι είναι συχνά προαγωγοί, βιαστές (πχ. Μπουγιούκος – Ηλιούπολη). Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται κι οι δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα ή το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου με εκατοντάδες νεκρούς μετανάστες.

Κρατικά εγκλήματα διαπράττονται από την ΕΛ.ΑΣ, είτε στα μπουντρούμια της ασφάλειας, είτε στη ΓΑΔΑ, είτε σε διάφορα αστυνομικά τμήματα, είτε στους δρόμους των μητροπόλεων. Πολλά εγκλήματα μένουν στην αφάνεια, ενώ άλλα δεν καταφέρνουν να τα συγκαλύψουν, συνήθως λόγω της δημοσιότητας που προκύπτει από κοινωνικές διαμαρτυρίες. Ακόμα κι όταν γίνουν γνωστά, οι ένστολοι φονιάδες συχνά μένουν ατιμώρητοι, αφού η αστική δικαιοσύνη εξυπηρετεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης και κάθε άλλο παρά "τυφλή" δεν είναι. **Η ιστορία βρίθει παραδειγμάτων της επιεικειας, με την οποία μεταχειρίζεται η αστική δικαιοσύνη τους δολοφόνους εντολοδόχους του κεφαλαίου,** όταν αυτή καλείται να ορίσει τις ποινές τους. Χαρακτηριστικά είναι του δολοφόνου του Μιχάλη Καλτεζά, Μελίστα, ο οποίος καταδικάστηκε αρχικά σε 2,5 χρόνια φυλακή με αναστολή, ενώ σε δεύτερο βαθμό αθώωθηκε, των δολοφόνων του Βασίλη Μάγγου, του Νίκου Σαμπάνη, του Μιχάλη Φραγκούλη, του Χρήστου Μικαλόπουλου και του Ζακ, οι οποίοι παραμένουν ελεύθεροι. Είναι γεγονός ότι η στάση αυτή της αστικής δικαιοσύνης οδηγεί νομοτελειακά στην έξαρση της αστυνομικής βίας, ενισχύοντας παράλληλα και το ρεβανσισμό που διακρίνει τους μπάτσους. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να αισθάνονται, δικαίως, ότι βρίσκονται στο «απυρόβλητο», αφού δεν πρόκειται να τιμωρηθούν για τα εγκλήματά που διαπράττουν. Ωστόσο, γνωρίζουμε καλά ότι η "δικαιοσύνη του δρόμου" είναι η μόνη που μπορεί να βάλει πραγματικό φρένο στις κρατικές δολοφονίες και στη θανατοπολιτική κράτους και κεφαλαίου.

Η καθιέρωση της 6ης Δεκέμβρη ως μια ημέρα όπου τιμάμε όχι μόνο τον Αλέξανδρο, αλλά και όλους τους νεκρούς από την δολοφονική δράση της αστυνομίας, πρέπει να συνδεθεί και αυτή την χρονιά με την μαζική παρουσία μας στους δρόμους, με την έμπρακτη εναντίωση μας στις κρατικές δολοφονίες, με την υπεράσπιση της συλλογικής μας μνήμης και της πολιτικής κληρονομιάς της εξέγερσης του Δεκέμβρη.

Με την μνήμη των νεκρών μας να μας συντροφεύει στους αγώνες μας.

6η Δεκέμβρη ραντεβού στους δρόμους

**Ανοιχτή Συνέλευση για την
6η Δεκέμβρη**